

Na Ježíšových podobenstvích je úžasné, že mluví k lidem každé doby. Byla aktuální pro farizeje, kteří pokud se nad tím zamýšleli, tak se viděli jako ti, kdo přišli na vinici první, mají největší zásluhy a jsou hodni odměny v podobě věčného života. Nelíbilo se jim, že Bůh dává prostor ve svém království i hříšníkům, kteří činí pokání, ale z hlediska zásluh si to podle zákonického myšlení nezaslouží.

První křesťanské obce pak řeší na podkladě tohoto podobenství svoje vlastní nové problémy se vzájemným vztahem obcí, bratří, sester a učedníků. Vždyť i sám Petr se Ježíše ptal: „Hle, my jsme opustili všechno a následovali tebe. Čeho se nám tedy dostane?“ Je Petr a jeho druhové na stejné úrovni s těmi, kdo se k Ježíšovi a k prvotní obci připojili později? Někteří Židé se připojili k Ježíšovi dříve než pohané. Dostane se všem stejné odměny? To všechno tehdy lidé dost intenzivně řešili.

Jak se na toto podobenství můžeme v naší současnosti podívat my? Třeba i tak, že si položíme otázky.

Je pro člověka dobře, aby byl křesťan už od malička? Nebo je snad lepší, že se jednou rozhodne sám? Jste rádi, že někteří z vás znáte Ježíše od dětství? Že jste byli pokřtěni jako děti, vloženi do Boží náruče a přiváděni do kostela, k Bohu už jako malí?

Od chvíle, kdy jste skutečně poznali a zakusili Boží lásku, tak určitě ano.

Ti první, které Pán najal na vinici, jsou ti, kteří uvěřili velmi záhy. Nesli tíhu a horko celého dne (už v dětství – musíš ráno v neděli vstávat, nepustíš si pohádky, jdeme do kostela, budeš se tam slušně chovat, nebudeš kopat nohama, bouchat do lavice, budeš chodit na skupinku k paní faráře a nebudeš lítat venku, později – poneseš také starosti a problémy své obce, církve). Tito lidé dostávají slíbenou odměnu - denár. Vy už víte, říkáme to často, že denár zajistil živobytí na den celé rodině. To člověk k životu potřeboval.

Dovolme si však ten denár vidět i jinak. Jako Boží lásku. Vždyť Bůh nemá žádné jiné peníze, než velkou nekonečnou lásku, kterou si nenechává pro sebe. Denár může být obraz pro podíl na jeho životě. Bůh ho slíbil těm, kteří ho přijmou a poslechnou.

Pak jsou tady ti, kteří se nechali najmout na vinici v devět, v poledne a ve tři. Dobře, opozdili se, nějak se s nimi smíříme.

Avšak ti poslední – ti nás provokují a rozčilují nejvíc. Ti se tam opírají, posedávají, klábosí a za poslední hodinu práce, když už ani takové horko není, dostali také denár. Normální lidská reakce je, že nás to provokuje. Podivný, lidský smysl pro

spravedlnost, který však často nemá s Božím myšlením mnoho společného, nás nenechává v klidu.

Ti poslední, kteří dostali také celý denár – celou vrchovatou míru Boží lásky, to byli ti v Božích očích nejmenší – nemocní, zmrzačení, postižení, slabí a neduživí – prostě ti o které nikdo nestál, nikdo je nepotřeboval, nikdo je nenajal. Nikomu se nehodili, protože toho moc neudělají, nejsou výkonní.

Ti teď byli udiveni. Pán si je zavolal jako první a dal jim denár.

Také my bychom se měli stávat stále znovu a znovu malými. Nic nepovažovat za samozřejmost. Život v Božím království není samozřejmost, Boží láska není samozřejmost, to že mohu něco vykonat pro druhé, také není samozřejmost. Je to dar.

Bůh i v našem životě, když nás povolal od dětství, od mládí, přichází opakovaně a znovu nás zve a volá na svou vinici. Ale ta jeho vinice to není práce, to je přijetí jeho lásky a odpověď na ni. Někdo může být křesťan od kolébky, a přesto může v sobě žít zášť a nepřejícnost, když se mu zdá, že Pán někoho více a lépe obdarovává. Bůh však chce dát sebe a svou lásku všem. Výhoda těch prvních je v tom, že ji zakoušejí ve svém životě dlouho.

Prosme za to, ať nás Bůh i nadále nese ve své láskyplné ochranné náruči a přejme i druhým, ať se jim Bůh dává poznat a oni to jsou ochotni přijmout. I tím, že opravdu ze srdce přejeme Boží lásku a Boží dary druhým, se stáváme těmi malými, kterým nakonec patří Boží království. Amen

/Slovo na neděli 24. září 2023 Dana Kalivodová/